

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de erroribus Pelagianorum, de gratia, de iustificatione & merito,
de virtutibus theologicis & quatuor cardinalibus, ac de ineffabili mysterio
incarnationis

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

§. I. Vera sententia sequentibus conclusionibus statuitur

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77177)

nem soli Deo ut causae principali tribui posse. A Certum est etiam & indubitatum apud Theologos, Christum ut hominem, esse causam saltem moralem gratiae sanctificantis & miraculorum, aliorumque operum supernaturalium quae ad finem Incarnationis conducunt, cum omnes illos effectus de condigno meruerit. Unde solum difficultas est de concursu physico instrumentali, an illum habuerit Christi humanitas circa miracula & gratiam sanctificantem; Nam circa hoc variae sunt Auctorum sententiae.

Prima negat Christum ut hominem esse causam physicam ullius gratiae dependenter ab eius meritis, etiam post ipsius conceptionem collata, idemque docet de operibus miraculosis, & aliis effectibus supernaturalibus, consequenter ad executionem Incarnationis à Deo factis. Ita ex antiquis Theologis Altfidorensis, Albertus magnus, D. Bonaventura, & ex recentioribus Vazquez, ex Thomistis verò Melchior Cano.

Secunda praecedenti extreme opposita asserit humanitatem Christi non tantum moraliter, sed etiam physice, causare gratiam, operationes miraculosas, aliosque effectus supernaturales, non solum productos post ejus Incarnationem, sed etiam ante illam, tempore antiquorum Patrum. Hanc sententiam non improbabilem reputat Medina, pro eaque refert Capreolum.

Tertia distinctione utens circa humanitatem Christi, etiam consequenter ad executionem ipsius assumptionis consideratam, dicit quod quandiu fuit in terris, concurrat physice instrumentaliter ad productionem gratiarum in illis quos Christus immediate iustificavit, quales fuerunt Magdalena, Matthaeus, & alij idemque docet de miraculis quae per seipsum operatus est adhuc vivens vita mortali; negat tamen ipsum modo in caelis existentem concurrere physice, etiam instrumentaliter, ad effectus supernaturales qui sunt in Ecclesia militante. Ita Andreas Vega lib. 7. in Trident. cap. 14.

§. I.

Verba sententiae sequentibus conclusionibus statuantur.

Dico primò: Humanitas Christi, sive Christus ut homo, fuit causa solum moralis gratiae ante executionem Incarnationis antiquis Patribus collata.

Hanc conclusionem omnino certam existimo, eamque hac ratione evidenti & plane demonstrativa ostendo. Res adhuc futura, quando futura est, nequit esse causa physica alicujus effectus: Sed ante incarnationem humanitas Christi erat adhuc futura: Ergo non fuit causa physica, sed duntaxat moralis, gratiae tunc collata antiquis Patribus. Minor constat, Major probatur. Res adhuc futura nequit physice operari, cum operari physice praesupponat esse sive existere physicum suae causae: Ergo nec esse causa physica, ut magis declarabitur §. sequenti, in responsione ad quintam objectionem.

Dico secundò: Humanitas Christi, sive Christus ut homo, fuit causa instrumentaliter physica gratiae, miraculorum, aliorumque effectuum supernaturalium, quae immediate per seipsum operatus est, quando erat in hac vita mortali.

Probatur primò ex Scriptura, dicitur enim Joan. 20. quod Christus insufflavet Apostolis, &

dixit eis, accipite Spiritum Sanctum. Sed contra Spiritum Sanctum, atque adeo gratiam, inflando, est eam physice causare, ut contra: Christus ut homo fuit causa physica instrumentalis gratiae quam contulit quando erat in hac vita mortali.

Idem dicendum de miraculis. Scriptura enim testatur, Christum plura miracula operatum esse per contactum suae mundissime carnis, ut sanavit coecum à nativitate, liniendo ipse oculos, & surdum digitis mittendo in aures eius. Item Lazarum resuscitavit, dicendo & clamando, Lazare veni foras, ut innuere Verbum Domini tribuere suae voci virtutem instrumentalem ad illum resuscitandum, juxta illud Phil. 67. Dabit voci suae vocem virtutis. Denique Luca 6. de Christo dicitur, quod virtus & gloria eius operaretur in eis. Et ipsemet Christus Luca 8. postquam mulierem sanguinis fluxu laborantem curasset, dixit: Non virtutem de me exiit. Quod non potest explicari de virtute morali, quia cum meritis rationis sit, non potest dici, si valde improprie & metaphorice, exire de corpore.

Probatur secundò conclusio ex Concilio Ephes. 1. can. 1. ubi definitur carnem Christum vivificantem, propter unionem ad Verbum, quod vitam habet divinam. Sed caro Christi non est vivificatrix secundum moralem causalitatem, sive secundum rationem meriti, quia cum tota ratio meriti ad animam pertineat, ergo solum potest dici vivificatrix, ratione virtutis instrumentaliter physicae, ex unionem ad Verbum ipsi collata. Unde notat Cyrillus lib. 1. in Joan. cap. 14. quod Christus in existentiis mortuis, non solum verbo atque imperio, sed Deus utebatur, verum etiam carnem suam quod cooperatricem nonnunquam adhibebatur, constat Luca 7. cum filium viduae Naimae resuscitavit; narrat enim Evangelista, quod Christus ut illum ad vitam revocaret, accipit & tangit loculum, ut nimirum ostenderet (inquit Cyrillus) carnem quoque suam, quodammodo etiam cooperatricem esse. Euthymius etiam in cap. 7. Lucae, miraculosa illius adolescentis resurrectionem, & virtutem illam vivificantem carnem Christi pendens, ait: Quenam modum ferrum quod in igne aliquo tempore permansit, habet ignis operatur, itaque quae sancta ipsius Christi caro, divinitus unita, quae divinitus sunt operatur. Quod exemplum veram & physicam causalitatem humanitatis Christi in opera miraculosa ab eo elicta, aperte significat. Ex quibus patet quam falso Vazquez alleruerit, nunquam SS. Patres in mentem venisse, Christi humanitatem physice concurrere ad productionem gratiae & miraculorum.

Hanc etiam conclusionem sedent omnes rationes pro sequenti adducenda: si enim humanitas Christi tunc existens in caelis, & sedens ad dexteram Patris, est instrumentum non solum morale, sed etiam physicum, ad causandam gratiam, & patranda miracula, à fortiori id ei competebar, dum existeret in terris, in ordine ad effectus miraculosos, quos tunc operabatur, & gratiam tunc conferebat. Unde

Dico tertio: Humanitas Christi, non solum dum ipse existeret in terris, sed etiam modo dum existit in caelis, est organum & instrumentum physicum divinitatis, ad causandam gratiam, & patranda miracula.

Probatur primò ex D. Thoma, qui variis

